

— Имате право, каза господарьтъ. Да идемъ... При всичко това, ако не ъх намѣримъ на краятъ на тѣзи пѣтекъ, азъ ся отказвамъ . . . защото съмъ длъженъ да тръгна незабавно за Аррентъ.

— Охъ! помисли особенно земледѣлецътъ, азъ не тя оставамъ, и въ случай даже чи бы потрѣбало да ся въртя осемдесять часа съ тебе около Діаволското Блато!

— Състе, почакайте! каза внезапно Германъ като впери очитѣ си къмъ единъ дърволакъ, който сумтеше съ единъ особитъ начинъ: Хей! хей! Я виждъ! Петко, Петко, ты ли си чадо?

Момчето, като позна гласътъ на баща си, излѣзе отъ дърволакътъ съ едно скачаніе като на козле; но щомъ видѣ баща си придруженъ и отъ господарьтъ, то ся спре уплашено и го гледаше като смаяно.

— Ела, Петко, ела, чадо, азъ съмъ! извика земледѣлецътъ като удари коньтъ та ся приближи до него завчасъ, и като скокна отъ седлото да го пригърне: а кадѣ е Марійка?

— Тя е тамъ, тя ся кріе тамъ, защото ся страхува отъ този лошъ чъръ челоуѣкъ, та и азъ.

— Е, бжди спокоенъ; азъ съмъ тука сега. . . Марійке! Марійке! азъ съмъ!

Марійка ся приближи пълзешкомъ, и щомъ видѣ Германа, когото слѣдоваше отъ близу госпо-